

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ

—«Ο»—

‘Ο ὁφθαλμὸς καὶ τὸ οὖς δεόν νὰ διαπαιδαγωγηθῶσιν, ἵνα ἐκτιμῶσι τὰ πνευματικά. — μετὰ θαφηνείας. — «Καθὼς πάντες ἐν τῷ Ἀδάμ ἀποθνήσκουσιν, οὕτω καὶ πάντες ἐν τῷ Χριστῷ ζωοποιηθῶσονται». — Ἡ μετὰ ταῦτα ἀνάστασις πρὸς ζῶην. ,Ανάστασις. — Στάσις καὶ πάλιν ἐκ νέου, ἀνάστασις. — Οὐχὶ κρίσις, ἢ δοκιμασία διὰ τὰ προγενόμενα ἁμαρτήματα, ἀλλ, ἐτέρα δοκιμασία πρὸς ζῶην. — Οἱ καταξιωθέντες τυχεῖν ἀναστάσεως». — Ποινὰ διὰ τὰς ἁμαρτίας τῆς παρούσης ζωῆς. — Τινῶν ἀνθρώπων, αἱ ἁμαρτίαι προάγουσιν εἰς κρίσιν. — Οὕτως εἶναι ἡ (κυρία) ἀνάστασις τῶν (εἰδικῶν) νεκρῶν. — «Οὕτω ἐφανερώθη, τὶ ἐδόμεθα.» — «Ὅμοιοι αὐτῷ ἐδόμεθα.

ΜΟΝΟΝ ΚΑΘΟΣΟΝ ὁ ὁφθαλμὸς τῆς πίστεως, καὶ τὸ οὖς τῆς πίστεως, ἐξασκουῖνται διὰ τοῦ Θεοῦ Λόγου, καθίστανται ἱκανὰ τὰ νέα κτίσματα, ὅπως ἐκτιμῶσι μετὰ τινος σαφηνείας τὸ μεγαλεῖον καὶ τὰς δόξας τῆς μελλούσης αὐτῶν κληρονομίας. Οὗτοι δὲν δύνανται οὐδὲ νὰ ἀρχίσωσι καὶ, ἵνα ἐκτιμῶσι ταῦτα, ὡς φυσικοὶ ἄνθρωποι, ἀλλ’ οὔτε καὶ δύνανται νὰ πράξωσι τοῦτο, ἐὰν δὲν γείνη τελεία ἀφιέρωσις, καὶ τὸ ἅγιον πνεῦμα ληφθῇ παρ’ αὐτῶν, ὡς ἀρραβὼν τοῦ μέλλοντος. Μέχρι δὲ τοῦ χρόνου ἐκείνου, ἡ περὶ τοῦ μέλλοντος γνῶσις αὐτῶν, ἀφ’ οὗ ἀκόμη ἐπισήλθον εἰς σχέσεις πρὸς τὸν Θεὸν διὰ πίστεως καὶ δικαιοσύνης, παρίσταται διὰ τῶν Λευιτῶν, οἵτινες, καίτοι ἦσαν ἐντελὲς λατρευταὶ καὶ ὑπηρέται τῆς Σακευδαίμονος, δὲν εἶχον ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέλθωσιν εἰς αὐτήν, καὶ νὰ προσφέρωσι θυμιάματα ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ αὐτῆς θυσιαστηρίου, οὔτε καὶ νὰ παρατηρήσωσι τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς. Ἐὰν δὲ ὁ Λευίτης εἶχε γνῶσιν τινα περὶ τῆς δόξης τῶν «Ἀγίων», περὶ τῆς λυχνίας, καὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς πηγάζοντος φωτός, περὶ τοῦ ἄρτου αὐτῆς τῆς προθέσεως, περὶ τοῦ χρυσοῦ θυσιαστηρίου, καὶ τοῦ θυμιάματος αὐτῆς, ἐμάνθανε ταῦτα παρὰ τῶν ἀφιερωμένων ἱερέων, οἵτινες μόνον εἶχον πρόσδοτον εἰς αὐτήν.

Ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς Βασιλικούς τούτους Ἱερεῖς τῆς Νέας Κτίσεως, ὁ Ἀπόστολος δεικνύει, ὅτι καὶ μὲ αὐτὴν ἀκόμη τὴν τελειοτάτην αὐτῶν προσέγγισιν τῆς χάριτος, γνώσεως, πίστεως, καὶ πνευματικῆς ὁράσεως, οὗτοι ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῇ δὲν θὰ δυνηθῶσι νὰ κατανοήσωσι μετὰ σαφηνείας τὰ πράγματα τοῦ μέλλοντος, ἀλλ' ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ δεχθῶσι διὰ πίστεως. Οἱ λόγοι αὐτοῦ εἶναι «Οὕτω ἐφανερώθη τι ἐσόμεθα, οἶδαμεν δέ, ὅτι ἐὰν φανερωθῇ, ὅμοιοι αὐτῷ ἐσόμεθα, ὅτι ὁψόμεθα αὐτὸν καθὼς ἐστίν». (Α' Ἰωάν. γ' 2). Τοῦτο ἱκανοποιεῖ τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου, διότι καίτοι, ἄνευ ἀνοικειότητος, θὰ ἠδύναντο νὰ κατέχωνται ὑπὸ τῆς περιεργείας, ὅπως γνωρίσωσι πλείστας ὅσας λεπτομερείας περὶ τῶν πνευματικῶν αὐτῶν σωμάτων, περὶ τοῦ σχήματος, μεγέθους, στοιχείων, κλπ., δύνανται ὅμως νὰ φαντάζωνται πρεπόντως, ὅτι αἱ νέαι συνθήκαι θέλουσιν εἶσθαι τόσον διάφοροι ἀπὸ τὰς παρούσας συνθήκας, ὥστε τὸ γεγονὸς τοῦτο νὰ ὑπερβαίνει τὴν δύναμιν τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου ὅπως κατανοήσῃ τοῦτο, ἀδιάφορον ὅπου λεπτομερὲς θὰ ἦτο ἡ παρεχομένη περιγραφή. Ὁλόκληρον ὅμως τὸ ζήτημα τοῦτο διευθετεῖται διὰ τῆς διαβεβαιώσεως ὅτι ἡ ἐκκλησία, θὰ γείνη ὁμοία πρὸς τὸν Κύριον αὐτῆς, καὶ θὰ ἴδῃ αὐτόν, — οὐχὶ ὡς ἦτο ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ταπεινώσεως αὐτοῦ, τοῦ ἀνθρώπου Χριστοῦ Ἰησοῦ, οὐχὶ καθὼς ἐνεφανίσθη εἰς τοὺς μαθητάς μετὰ τὴν ἀνάστασίν του, ἐνδεδυμένος μετὰ σαρκός, ἐν διαφόροις σχήμασι, καὶ ἐν διαφόροις ἐνδύμασιν, — ἀλλὰ θὰ ἴδῃ Αὐτόν, «καθὼς ἐστίν» θὰ ἴδῃ τὴν δόξαν αὐτοῦ, καὶ θὰ γείνη ὁμοία πρὸς αὐτόν, συμμετέχουσα εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ. Τοῦτο εἶναι ἀρκετόν.

Χαίρομεν, ἐν τούτοις, διότι ὁ Κύριος ἡγειρεν ἐν τινι ἐλαχίστῳ βαθμῷ τὸ καταπέτασμα, ἐπιτρέψας οὕτως εἰς ἡμᾶς, ὅπως λάβωμεν μικρὰν τινα ἀναλαμπὴν τῶν νέων συνθηκῶν, τῆς μελλούσης ἡμῶν κληρονομίας, ἐν τῇ περιγραφῇ τῆς πρώτης ἀναστάσεως, καθὼς αὕτη παρέχεται ἡμῖν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Α' Κορινθ' ιε' 41-44). Ὁλόκληρον τὸ κεφάλαιον τοῦτο βαθέως ἐνδιαφέρει πᾶν μέλος τῆς νέας κτίσεως, οὐχὶ μόνον τὰ ἐδάφια ἐκεῖνα ἅτινα ἀναφέρουσι περὶ τῆς Πρώτης Ἀναστάσεως, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἐκκλησία, τὸ μικρὸν ποίμνιον, τὸ Βασίλειον Ἱεράτευμα θὰ τελειοποιηθῇ, καὶ θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰς χαρὰς τοῦ Κυρίου, ἀλλ' ἐπίσης, καὶ διὰ τοὺς ὑπαινιγμούς αὐτοῦ διὰ τὴν μέλλουσαν ἐλπίδα τοῦ κόσμου. Πράγματι δέ, καίτοι ὁ Ἀπόστολος ἀπευθύνει τὴν ἐπιστολὴν αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἁγίους, καὶ οὐχὶ πρὸς ἄλλους, ἐν τούτοις, ἐὰν περιέγραφε μόνον τὴν Πρώτην Ἀνάστασιν, τὸ τοιοῦτον θὰ παρεῖχεν εἰς τινὰς αἰτίαν τινὰ εἰς τὸ νὰ ὑποθέσωσιν, ὅτι οὐδεμίᾳ εὐλογία ἀξία ἀναγραφῆς, ἐναπομένει διὰ τὸν κόσμον τῆς ἀνθρωπότητος, ἢ τὸ τοιοῦτον θὰ παρεῖχεν εἰς ἄλλους ἀφορμὰς τινάς, ὅπως νομίσωσιν, ὅτι ἡ ἀνάστασις τοῦ κόσμου θὰ εἶναι παρομοία, ἀλλὰ βραδύτερον γενησομένη. Ἡ ἀνα-

γραφὴ τῶν δύο ἀναστάσεων, εἶναι λίαν ἐπιβοηθητική, ἐπομένως, ὡς ἐπιβεβαιοῦσα τὴν Γραφικὴν μαρτυρίαν, ὅτι ὁ Θεὸς ἔχει εἰδικήν τινα μερίδα πεφυλαγμένην ἐν οὐρανῷ δὲ τὴν ἐκκλησίαν, — πνευματικὴν μερίδα, — καὶ ὅτι ἔχει ἐπίγειόν τινα μερίδα, ἥτις ἐν καιρῷ τῷ δέοντι θέλει ἀποκαλυφθῇ, καὶ προσφερθῇ εἰς τὸν κόσμον ἐν γένει. "Ἐνεκεν δὲ τῆς σχέσεως ταύτης, μεταξὺ τῆς Πρώτης Ἀναστάσεως τῶν μακαρίων καὶ ἀγίων, τῆς ἐκκλησίας (Αποκ. στ' 6) καὶ τῆς ἐπακολουθούσης ἀναστάσεως πάντων τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες τελικῶς θέλουσι δεχθῇ τὴν εὐνοιαν τοῦ Θεοῦ, θὰ ἦτο ἐπαινετὸν δι' ἡμᾶς, ἵνα ἐξετάσωμεν τὸ ζήτημα τοῦτο, ἀκριβῶς καθ' ὃν τρόπον ὁ Ἀπόστολος ἐκθέτει τοῦτο, καὶ νὰ ρίψωμεν βλέμμα ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν ἀναστάσεων τούτων.

«ΩΣΠΕΡ ΠΑΝΤΕΣ ΕΝ Τῷ ΑΔΑΜ ΑΠΟΘΝΗΣΚΟΥΣΙΝ, ΟΥΤΩ ΚΑΙ ΕΝ Τῷ ΧΡΙΣΤῳ ΠΑΝΤΕΣ ΖΩΟΠΟΙΗΘΗΣΟΝΤΑΙ».

— Α' Κορινθίους ιε' 22. —

Ἡ διακήρυξις αὕτη ἐκτίθεται, ὡς συμπέρασμα τοῦ προηγηθέντος ἐπιχειρήματος τοῦ Ἀποστόλου. Ὁ Ἀπόστολος συνεζήτη μετὰ τινων, κατεχομένων ὑπὸ τῆς διαθέσεως, ὅπως ἀρνηθῶσι τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, τὴν ὁποίαν οὗτος διεβεβαίουν. Ὑποδεικνύει δὲ ὅτι τὰ ἐπιχειρήματα αὐτῶν εἶναι ἀβάσιμα, διότι ἐὰν οἱ νεκροὶ δὲν δύνανται νὰ ἀναστηθῶσι, τότε καὶ ὁ Χριστὸς δὲν ἀνεστήθη ἐκ τῶν νεκρῶν, τότε δὲν ἔχομεν Σωτῆρα, δὲν ἔχομεν Παράκλητον, δὲν ὑπάρχει μεσίτης μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, δὲν ἔχομεν βοηθόν, ἢ δὲ κατάστασις καὶ ἡ περίπτωσις τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ κόσμου εἶναι ἀπελπιστική. Τῆς ποινῆς τῆς ἁμαρτίας οὕσης θάνατος, ἦτο ἀναγκαῖον, ὅπως ὁ Χριστὸς ἀποθάνῃ διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, κατὰ τὰς Γραφάς· ἐὰν δὲ οὐδέποτε ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τότε ἡ περίπτωσις ἡμῶν εἶναι ἀπελπιστική, ὡς ἐὰν μὴ εἶχεν οὐδέποτε ἀναλάβῃ τὴν ἀπολύτρωσιν ἡμῶν, διότι, καὶ ἐὰν ἡ ἀνθρωπότης ἡλευθεροῦτο ἐκ τῆς διὰ τὴν παράβασιν τοῦ Ἀδάμ ἀρᾶς, ἐκ τῆς καταδίκης τοῦ θανάτου, θὰ διέμενεν εἰσέτι εἰς ἀπέλπιδα κατάστασιν, ἔχουσα χρεῖαν ἀποκαταστάσεως. Ἵνα ἐπιτύχῃ τοῦτο, θὰ εἶχεν ἀνάγκην τοῦ μεγάλου Ἰατροῦ τοῦ μεγάλου Ἀποκαταστάτου.

Ἀφ' οὗ δὲ ὁ Ἀπόστολος ἔθηκε τὴν πλέον ἰσχυροτέραν, δυνατὴν, ἔμφασιν ἐπὶ τῆς ἀναγκαιότητος τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ θανάτου λέγων, «Εἰ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν, ἔτι ἐστὶ ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν, ἄρα καὶ οἱ κοιμηθέντες ἐν Χριστῷ ἀπώλονται», — ὁ Ἀπόστολος προχωρεῖ θεωρῶν τὸ ζήτημα τοῦτο, ὡς ἀποδεδειγμένον, ὡς διηυθετημένον πέραν πάσης διαμφισβητήσεως, λέγων, «Νυνὶ Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων».

Ἀφ' οὗ ἀπέδειξε τοιοῦτοτρόπως τὸ ζήτημα αὐτοῦ, καὶ ἐστε-

ρέωσε τὴν πίστιν τῶν ἀναγνωστῶν αὐτοῦ εἰς τὴν γενικὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἡ ἀνάστασις δὲν εἶναι μόνον πιθανή, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαία, καὶ ὅτι ἡ ἀποδείξις τούτου ἔγκειται εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν οὐχὶ μόνον προσεποιήθη ἀπλῶς ὅτι ἀπέθανεν, ἀλλὰ πραγματικῶς «**ἀ π έ θ α ν ε** διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν,» καὶ πραγματικῶς ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν, κατόπιν καταδεικνύει, ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ τῆς πίστεως, ἔχομεν τὸ προνόμιον νὰ θεωρῶμεν τὸ γένος ἡμῶν ὡς νεκρὸν ἐν τῷ Ἀδάμ, — οὐχὶ ὡς ἐξο-τωθέν, οὐχὶ ὡς πραγματικῶς νεκρὸν, ἀλλ' ὡς κοιμώμενον. Ἐχο-μεν τὸ προνόμιον νὰ ἐλπίζωμεν δι' αὐτούς, συμφώνως πρὸς τὴν υπόσχεσιν τοῦ Κυρίου, ὅτι κατὰ τὴν πρωίαν — τὴν πρωίαν τῆς ἀναστάσεως, πάντες θὰ ἐγερωθῶσιν ἐκ τοῦ ἐλαφροῦ αὐτῶν ὕπνου, καὶ θὰ ἐξέλθωσιν ὑπὸ εὐνοϊκωτέρας συνθήκας, ἢ τὰς τοῦ πα-ρόντος χρόνου. — εἰς συνθήκας, ἐνθα ἡ ἁμαρτία καὶ ὁ θάνα-τος δέν θὰ βασιλεύσωσιν· εἰς συνθήκας, ἐνθα ὁ Σατανᾶς δέν θὰ ἔχη τὸ κράτος τοῦ θανάτου, διότι θὰ ἔχη δεσμευθῇ, καὶ κατὰ τὰς ὁποίας, ὁ Λυτρωτὴς θὰ ἔχη πλήρη ἐξουσίαν, καὶ θὰ ἐξασκῇ τὴν δύναμιν ταύτην πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν δεσμιῶν ἐκ τῆς μεγάλης φυλακῆς τοῦ θανάτου. Ἡ ἀνύψωσις δὲ αὕτη θὰ γείνη δι' ἐκεί-νους ἐξ αὐτῶν, οἵτινες, ὑπὸ τὰς εὐνοϊκὰς ἐκείνας συνθήκας, θὰ (ὑπ)ήκουον τῆς φωνῆς αὐτοῦ, καὶ θὰ περιεπάτουν ἐν τῇ λεω-φόρῳ τῆς ἀγιότητος, ἀνερχόμενοι βαθμιαίως ἐκ τῆς κοιλάδος τῆς σκιάς τοῦ θανάτου, πρὸς τὴν πλήρη τελειότητα τῆς ζωῆς καὶ εἰρήνης καὶ εὐλογίας, ἅτινα ἀρχικῶς ἔχορηγήθησαν εἰς αὐτούς, ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ αὐτῶν, ἀλλ' ἅτινα ἀπωλέσθησαν διὰ τῆς πα-ρακοῆς τοῦ Πατρὸς Ἀδάμ, καὶ τὰ ὁποία θὰ ἐπανακτηθῶσι διὰ τῆς ἀξίας τοῦ δευτέρου Ἀδάμ, καὶ διὰ τῆς πρὸς αὐτόν παρακοῆς. Τοῦτο κατόπιν ὠδήγησε τὸν Ἀπόστολον, ὅπως ἐκφέρῃ τὴν πρό-τασιν (τοῦ 21ου ἐδαφίου) ὅτι τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ εἶνε ὅπως ἀφ' οὗ «**δι, ἀνθρώπου** εἰσῆλθεν ὁ θάνατος, **δι' ἀνθρώπου** ἐπίσης ἔδει νὰ προέλθῃ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν». Οὐδεμίᾳ παρανόησις χωρεῖ εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου, ὅτι ὁ πρῶτος ἄνθρω-πος διὰ τοῦ ὁποίου ἐπῆλθεν ὁ θάνατος ἦτο ὁ Ἀδάμ, καὶ ὅτι ὁ δεύτερος ἄνθρωπος, διὰ τοῦ ὁποίου ἔρχεται ἀνάστασις εἶναι «ὁ ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς», ὅστις ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς σαρκὸς αὐτοῦ διεκέρυττε, «**Ἡ σάρξ μου ἐστίν, ἣν ἐγὼ δωσω ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς**». Καὶ πάλιν ὁμιλῶν περὶ τῶν σκοπομένων ἀπο-τελεσμάτων τῆς θυσίας ταύτης ἔλεγεν, «**Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή**». — Ἰωάν. στ' 51. ια' 25.

Ἡ διακήρυξις τῆς κοινῆς ἡμῶν μεταφράσεως τῆς Γραφῆς, «**Καθὼς πάντε ; ἀποθνήσκουσιν ἐν τῷ Ἀδάμ, οὕτω καὶ πάντες θέ-λουσι ζωοποιηθῇ ἐν τῷ Χριστῷ, εἶναι πασιδῆλως ἐσφαλμένη μετάφρασις. Τὸ χωρίον τοῦτο ὅπως ἔχη, εὐρίσκεται εἰς ἀντίφα-σιν πρὸς ἄλλα Γραφικὰ χωρία, ἅτινα διακεκριμένως περιορίζου-**

σι τὸν ἀριθμὸν ἐκείνων οἵτινες θέλουσι ζωοποιηθῇ (ζωοποιηθῇ) διὰ τοῦ Χριστοῦ. Ἡ κακὴ αὕτη μετάφρασις ὑποβοηθεῖ τὸ δόγμα τῆς παγκοσμίου σωτηρίας, διότι αὕτη φαίνεται νὰ σημαίνει, ὅτι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ διὰ Χριστοῦ εὐλογία, ὑπ' οὐδεμίαν ἔννοιαν τῆς λέξεως θὰ λάβῃ ὑπ' ὅψιν αὐτῆς, τοὺς χαρακτῆρας ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ ζωὴ θὰ δοθῇ». Ἀλλὰ ὅμως Γραφικὰ χωρία, καθιστῶσι σαφές τὸ γεγονός, ὅτι οὐχὶ πάντες «θὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ζωὴν» ἀλλὰ μόνον «οἱ ποιοῦντες τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς τοῦ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς». Σαφῆς τις δὲ διακῆρυξις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου εὐρίσκεται ἐν τοῖς λόγοις τοῦ Κυρίου, «ὁ ἔχων τὸν Υἱόν, ἔχει ζωὴν, ὁ μὴ ἔχων τὸν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, τὴν ζωὴν οὐκ ἔχει». — Α' Ἰωάν. ε' 12.

Πολλοὶ ἀναγινώσκοντες τὸ χωρίον τοῦτο, ἀποτυγχάνουσι νὰ δώσωσι τὴν κατάλληλον ἔμφασιν εἰς τὰς λέξεις «ζωοποιηθῶνται». Οὗτοι νομίζουν περὶ τοῦ χωρίου, ὡς σημαίνοντος ἀπλῆν τινα ἐξεγερσιν ἐκ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου· ἡ σημασία ὅμως τούτου εἶναι μᾶλλον περιληπτικὴ καὶ περισσύτερον ἔξοχος, ἢ αὐτή. Ὁ θάνατος, ὅστις ἐπῆλθε διὰ τοῦ Ἀδάμ, δέν ἦτο ἀπλῶς μόνον ἡ ἀπώλεια μικροῦ τεμαχίου ζωῆς, τὴν ὁποίαν κατέχει ὁ κόσμος σήμερον, ἀλλ' ἦτο ἡ ἀπώλεια τῆς ζωῆς ὑπὸ τὴν πλήρη αὐτῆς ἔννοιαν, καὶ τὸ πλήρες αὐτῆς μέτρον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον μέτρον κατεῖχεν ὁ Ἀδάμ ταύτην, ὡς ἀντιπρόσωπος ὁλοκληροῦ τῆς ἀνθρωπίνης οἰκογενείας. Καθὼς τὸ «ἀποθνήσκειν» σημαίνει τὴν ἀπώλειαν πάσης ζωῆς, ὁ δὲ θάνατος τοῦ Ἀδάμ ἤρξατο εὐθύς ἀμέσως μετὰ τὴν καταδικαστικὴν αὐτοῦ ἀπόφασιν, τοιοῦτοτρόπως καὶ τὸ «ζωοποιηθῆναι» θὰ ἐσήμαινεν οὐχὶ ἀπλῆν τινα ἔναρξιν καὶ κατεύθυνσιν πρὸς τὴν τελείαν ζωὴν, καὶ ἔξοδον ἐκ τοῦ θανάτου, ἀλλὰ καταλλήλως θὰ κατενοεῖτο ὡς σημαίνον ἀποκατάστασιν εἰς τὴν πλήρη τελειότητα τῆς ζωῆς, τοιαύτης ζωῆς, οἷαν ὁ Ἀδάμ κατεῖχε πρὸ τῆς ἁμαρτίας — ζωοποιηθήσονται ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς ἐκ τοῦ θανάτου ἀνυψώσεως. Εἶναι λοιπὸν πρέπον, ὅπως ἡ τελεία αὕτη ἔννοια καὶ σημασία τῆς λέξεως «ζωή» διακρατεῖται ἐν τῷ νῷ ἡμῶν, ὅταν ἐξετάζωμεν τὸ χωρίον τοῦτο, καὶ πρέπει νὰ ἐνθυμώμεθα, ὅτι ἐκ τῆς ἀπόψεως τοῦ Κυρίου, ὁλόκληρον τὸ γένος τοῦ Ἀδάμ εἶναι νεκρόν, οὐχὶ μόνον ἐκεῖνοι οἵτινες κατέβησαν εἰς τὸν τάφον, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες εὐρίσκονται καθ' ὁδόν, ὁδεύοντες πρὸς αὐτόν. Ἡ περὶ ζωῆς καὶ θανάτου ἐκτίμησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἐξεικονίζεται διὰ τῶν λόγων αὐτοῦ, «Ἄφες τοὺς νεκροὺς νὰ θάψωσι τοὺς ἑαυτῶν νεκροὺς, σὺ δὲ ὕπαγε καὶ κήρυξον τὸ Εὐαγγέλιον». (Ματθ. η' 22). Ἐνταῦθα οἱ ἄπιστοι ἀναφέρονται ὡς ὄντες εἰσέτι νεκροί, διότι οὐδεμίαν ἔνωσιν ἔχουσι μετὰ τοῦ ζωοδότου· ἐνῷ οἱ πιστοὶ ἐξ Ἰσου ἀναφέρονται ὡς ζῶντες, καίτοι ἐσώθησαν ἐκ τοῦ θανάτου ἤδη μόνον διὰ τῆς ἐλπίδος, καὶ δέν θὰ δυνηθῶσι νὰ ὑποστῶσι τὴν πραγματικὴν ἀπελευθέρωσιν ἐκ τοῦ

κράτους τοῦ θανάτου, εἰ μὴ κατὰ τὴν ἀνάστασιν. — Β' Κορινθ.
α' 10. Ρωμ. η' 24.

Η ΜΕΤΑ ΤΑΥΤΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΠΡΟΣ ΖΩΗΝ.

Τὸ χωρίον τοῦτο εἰς τὸ ἀρχαῖον κείμενον ἀναγινώσκει
ὥς ἐξῆς· «Ὡςπερ γὰρ ἐν τῷ Ἀδὰμ πάντες ἀπο-
θνήσκουσιν, οὕτω καὶ ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζωοποιηθήσονται». Μόνον οἱ ζωτικῶς συνδεθέντες μετὰ τοῦ Ἀδὰμ, ἀπέθανον ἕνεκα
τῆς ἁμαρτίας αὐτοῦ. Ὁ Σατανᾶς, καίτοι ἦτο ὁ Πατήρ τοῦ ψεύ-
δους, καὶ ἀνθρωποκτόνος ἐξ ἀρχῆς, δέν ἀπέθανεν ἕνεκεν τῆς ἁ-
μαρτίας τοῦ Ἀδὰμ, διότι δέν ἦτο ἐν τῷ Ἀδὰμ, ὁπότεν ὁ τελευ-
ταῖος οὗτος κατεδικάσθη εἰς θάνατον· ὁμοίως καὶ οἱ ἄγγελοι, οἵ-
τινες δέν ἐφύλαξαν τὸ πρῶτον αὐτῶν οἰκητήριον, δέν συμμε-
τέσχον εἰς τὸν Ἀδαμιαῖον θάνατον, διότι δέν ἦσαν ἐν τῷ Ἀδὰμ. Τὸ ἐπιχείρημα τοῦ Ἀποστόλου εἶναι ὅτι ὁ Ἀδὰμ ἦτο ὁ πατήρ, ἡ
ζωοδότης γένους τινός, καὶ ὅτι διὰ τῆς παρακοῆς, τόσον αὐτὸς,
ὅσον καὶ τὸ γένος, τὸ ἐν τῇ ὁσφύϊ αὐτοῦ ὑπάρχον, ἐκληρονόμησαν
τὰς συνθήκας τοῦ θανάτου, αἵτινες ἐπέσπευσαν τὴν ὁδὸν αὐτῶν
πρὸς τὸν τάφον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ταχύτερον. Ἦδη λοι-
πὸν, καθὼς πάντες ὅσοι ἦσαν ἐν τῷ Ἀδὰμ συμμετέσχον τῆς κα-
ταδίκης αὐτοῦ καὶ κατακρίσεως, οὕτω καὶ πάντες ἐν τῷ Χριστῷ,
θὰ συμμετάσχωσι τῆς Θείας εὐνοίας δι' αὐτοῦ.

Τὸ γένος τοῦ Ἀδὰμ ἦτο ἐν αὐτῷ πραγματικῶς καὶ νομικῶς,
χωρὶς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἐκλογὴν ἢ προαίρεσιν, — ἐν αὐτῷ ἐκ φύ-
σεως. Ὅσοι δέ εἶναι ἐν Χριστῷ ἔρχονται πρὸς αὐτόν διὰ χάριτος,
— ἀτομικῶς καὶ ὑπὸ ὅρους. Συμφώνως δέ πρὸς τὰς Θείας διατά-
ξεις, ἡ ἐκ τῆς καταδίκης τοῦ θανάτου ἀπολύτρωσις τοῦ Ἀδὰμ, θε-
λει ἐπιδράσῃ τελικῶς ἐφ' ὅλου τοῦ γένους αὐτοῦ, μέχρι τοῦ βαθ-
μοῦ, ὥστε νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτοὺς ἐκ τῆς καταδίκης τοῦ θανάτου,
καὶ ἐπέκεινα τούτου ἀκόμη, ὥστε νὰ προμηθεύσῃ αὐτοῖς τὸ φῶς,
τὴν γνῶσιν, καὶ τὴν εὐκαιρίαν, ὥπως προσέλθωσιν εἰς τὸν Χριστόν,
μόνον ὅμως ἐκεῖνοι οἵτινες θὰ ἐπωφεληθῶσιν ἐκ τοῦ προνομίου τού-
του, καὶ θὰ ἔλθωσιν εἰς τὸν Χριστόν, θὰ ζωοποιηθῶσιν, ὑπὸ τῆς
πλήρης καὶ κατάλληλον ἔννοιαν τῆς λέξεως ταύτης — θὰ ἀνυψω-
θῶσιν ἐκ τοῦ θανάτου τελείως. Ἡ σύζυγος τοῦ Ἀδὰμ ἦτο ἐξ αὐ-
τοῦ, καὶ ἀντεπροσωπεύετο ὑπ' αὐτοῦ, καθὼς καὶ τὰ ἐν τῇ ὁσφύϊ
αὐτοῦ τέκνα. Τὸ αὐτὸ δὲ συμβαίνει καὶ μὲ τὸν Χριστόν. Ἡ νύμφη
αὐτοῦ, ἡ ἐκκλησία, ἀναπτύσσεται πρώτη, καὶ λαμβάνει ζωὴν ἐκ
τῆς ζωῆς αὐτοῦ· βραδύτερον δὲ ὁ κόσμος ἀφ' οὗ ἐγεγρῆ ἔκ τοῦ
«ὑπνους» τοῦ θανάτου, καὶ ἀχθῇ εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας, κατὰ
τὴν διάρκειαν τῆς Χιλιετηρίδος, θὰ λάβῃ τὸ προνόμιον νὰ ἔλθῃ
ἐὰν δὲ οὗτοι παραμείνωσιν ἐν τῇ σχέσει ταύτῃ, τοῦτο θὰ σημαίνη
τὴν ἀνάπτυξιν αὐτῶν εἰς τὴν τελείαν ἀποκατάστασιν τῆς ἀνθρω-

πίνης τελειότητος, — πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀπωλέσθη ἐν τῷ πρώτῳ Ἀδάμ. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν πάντες οἱ ἐν τῷ Χριστῷ θὰ ἀχθῶσιν εἰς τὴν τελειότητα τῆς ζωῆς, — «θὰ ζωοποιηθῶσιν», ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον πλήρη ἔννοιαν. Οὗτοι ἦσαν εἰς τὸν πρῶτον ζωοδότην ἐκ φύσεως, καὶ ἀπέτυχον διὰ τῆς ἀποτυχίας ἐκείνου. Θὰ λάβωσι δὲ τὴν εὐκαιρίαν μετ' ὀλίγον, ὅπως προσέλθωσιν εἰς σχέσεις πρὸς τὸν δεύτερον Ἀδάμ, ἢ ζωοδότην, καὶ ἐὰν ὡς κατάλληλα αὐτοῦ τέκνα, ὑπακούωσιν εἰς τὴν φωνὴν αὐτοῦ, θὰ ζήσωσι, — θὰ ζωοποιηθῶσιν.

Ἡ ἐξήγησις αὕτη, καὶ οὐδεμία ἄλλη, καθιστᾷ τὸ χωρίον τοῦτο σύμφωνον πρὸς τὴν ὅλην ἔννοιαν τοῦ κεφαλαίου. Ὁ Ἀπόστολος προχωρεῖ μετὰ τοῦ ἐπιχειρήματός του, καὶ ἀφ' οὗ λέγει, «Οὕτω καὶ πάντες ἐν τῷ Χριστῷ ζωοποιηθήσονται», προσθέτει τὰ ἐξῆς· «Ἐκαστος ὅμως ἐν τῷ ἰδίῳ τάγματι». Ἀναφέρει δὲ ὡς τὸ πρῶτον τάγμα, τὴν ἐκκλησίαν, τὴν νύμφην, τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, «τὸν Χριστόν», «τὴν ἀπαρχήν», τὴν Πρώτην Ἀνάστασιν. (Φιλιπ. γ' 10). Οὗτοι ἔρχονται εἰς σχέσιν πρὸς τὸν Χριστόν, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος, ὑπὸ «τὴν ἄνω αὐτοῦ κλήσιν» καὶ ἀποτελοῦσι τὸν «πολύτιμον θησαυρόν» τοῦ Χριστοῦ, καὶ θὰ παρασχεθῇ εἰς αὐτούς ζωὴ ἐπὶ εἰδικοῦ ἐπιπέδου μετὰ τῆς ἐπιπροσθέτου δόξης, τιμῆς καὶ ἀθανασίας, ἅτινα ἐνταῦθα καταφαίνονται, καὶ τὰ ὅποια βραδύτερον θὰ καταδειχθῶσιν ἀκόμη τελειότερον.

«Ἐπειτα», διακηρύττει ὁ Ἀπόστολος, ὡς διάφορόν τι τάγμα, τὸ ὑπόλοιπον ἐκείνων οἵτινες εὐρέθησαν ἄξιοι ζωῆς, θέλει ζωοποιηθῇ, ἢ θὰ ἀννιπωθῇ τελείως ἐκ τῆς ἁμαρτίας, καὶ τοῦ θανάτου. Ἡ ἀννίψωσις τῆς δευτέρας ταύτης τάξεως θὰ εἶναι τὸ ἔργον τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος· ἡ ζ ω ο π ο ί η σ ι ς αὐτῶν θὰ εἶναι βαθμιαῖον ἔργον, ὅπερ θὰ ἐπιτελεσθῇ κατὰ τὸ τέλος τῆς περιόδου ἐκείνης. Ἐξαίρουνται, — καὶ ἐπομένως, ἴσως, καὶ μετὰ καταλληλότητος δύνανται νὰ ὀνομασθῶσιν ἑτέρα τάξις, ἢ ὁμάς — οἱ ὑπερνικηταὶ τῆς περιόδου τῆς προηγηθείσης τῆς Πεντηκοστῆς — τῶν πιστῶν ἀρχαίων ἀριστέων, τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου ἀναφερομένων. (Ἐβρ. ια' 39,40). Οὗτοι ἐπειδὴ ἐπεδοκιμάσθησαν παρὰ Θεοῦ, — «λαβόντες καλὴν μαρτυρίαν» — ἐπειδὴ ἡ δοκιμασία αὐτῶν ἐτελείωσε, δὲν θὰ ἦτο ἀναγκαῖον ὅπως ἡ ἀποκατάστασις αὐτῶν ἐκ τοῦ θανάτου, καὶ πρὸς τὴν ζωὴν, εἶναι βαθμιαῖον τι ἔργον. Οὗτοι ἐκρίθησαν προηγουμένως. Ἐπομένως ἡ ἀνάστασις αὐτῶν θὰ εἶναι στιγμιαία τοιαύτη, διαφόρου ὅμως τάξεως ἢ ὁμάδος, ἢ τάγματος ἀπὸ τὸν Χριστόν, κεφαλὴν καὶ σῶμα.

Μετὰ τὴν ἀνάστασιν τῶν ἀρχαίων ἀριστέων εἰς τὴν πλήρη τελειότητα τοῦ ἀνθρωπίνου νοός καὶ σώματος, ὡς τὴν πρώτην τάξιν τοῦ φυσικοῦ ἀνθρώπου, δυνάμεθα νὰ ἀναμένωμεν, ὅτι τὸ

ἔργον τῆς ἀναστάσεως θὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τὰ ἔθνη, ἢ λαοὺς τῆς γῆς, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς Βασιλείας, — τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ὁποίων εἶναι πραγματικῶς νεκρά, ἀλλὰ κατὰ γενικὴν συνήθειαν καλοῦνται ζῶντα. Καίτοι οὗτοι δὲν εὐρίσκονται εἰς τοὺς τάφους αὐτῶν, οὗτοι ἐκ Θείας ἀπόψεως θὰ εἶναι νεκροί, τὰ δὲ ζωοπαραγωγὰ, ἢ τῆς ἀποκαταστάσεως μέσα καὶ μέθοδοι, θὰ ἀρχίσωσιν ἀμέσως εἰς αὐτούς. Ἡ Βασιλεία τοῦ Κυρίου, ἐνεργοῦσα ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ κυβερνῶσα αὐτὸν ὑπὸ τοὺς νόμους τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης, θέλει ἐκτεθῆ σαφέστατα ἐνώπιον αὐτῶν. Ἡ δὲ γνῶσις τοῦ Κυρίου θὰ καλύψῃ ὁλόκληρον τὴν γῆν, πρὸς φωτισμὸν αὐτῶν. Τότε θὰ ἔχωσι πλήρη εὐκαιρίαν, ὅπως ἐκλέξωσι τὴν δικαιοσύνην, τὴν ὑπακοήν, καὶ τὴν αἰώνιον ζωὴν, ἢ νὰ ἐκλέξωσι τὴν ἀδικίαν, τὴν παρακοήν, καὶ τὸν δεῦτερον θάνατον. Μόνον ἐκεῖνοι οἵτινες ἐκλέγουσι τὴν ζωὴν, δι' ὑπακοῆς, πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου, καὶ ὑποτάσσονται εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς Βασιλείας διὰ τὴν ἀνύψωσιν αὐτῶν, θὰ ἀφικθῶσι ποτέ εἰς τὴν πλήρη ἀποκατάστασιν, εἰς τὴν πλήρη τελειότητα, εἰς τὴν **ζ ω ἡ ν**.

Ἄφ' οὗ οὗτοι θὰ ἔχωσιν ἀρχίσῃ νὰ βαδίζωσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς, τινὲς ἐξ ἐκείνων, οἵτινες εὐρίσκονται εἰς τὴν μεγάλην φυλακὴν τοῦ θανάτου, τὸν τάφον, θὰ ἐξέλθωσιν, θὰ ἐγερθῶσιν, ὅπως τύχωσι καὶ οὗτοι τῆς αὐτῆς ὑποδοχῆς. Καθόσον δὲ ὁ κόσμος θὰ γίνηται ἕτοιμος ὅπως τοὺς δέχεται, ἕτεροι, καὶ ἕτεροι ἀκόμη, θὰ ἐξέρχονται ἐκ τοῦ τάφου, ὅπως ἀπολαύσωσι τῶν αὐτῶν μακαρίων εὐλογιῶν τῆς ἀποκαταστάσεως, τῆς ἀναστάσεως, αἵτινες ἐπρομηθεύθησαν εἰς αὐτοὺς διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς ἀπολυτρώσεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ἄλλ' εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἡ δοκιμασία θὰ εἶναι ἡ αὐτή· «Ὅστις δὲν (ὑπ)ακούσῃ τοῦ προφήτου ἐκείνου, (τοῦ Χριστοῦ), θὰ ἐξολοθρευθῇ ἐκ τοῦ μέσου τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, (ἐν τῷ Δευτέρῳ θανάτῳ, — «σὺν ὀψεται ζωὴν»). Τούναντίον δέ, ὅστις ἀκούσῃ τοῦ προφήτου ἐκείνου,, ὁ τοιοῦτος θὰ ἀνυψοῦται σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν, βῆμα πρὸς βῆμα, ἐκ τῆς καταστάσεως τοῦ θανάτου, ἕως οὗ ἐν Χριστῷ, καὶ τελείως ὑποτεταγμένος εἰς αὐτόν, θὰ ἀποκτήσῃ **ζωὴν** ἐν τῇ πληρότητι καὶ τελειότητι αὐτῆς.

Ἡ ἐξῆς ἐρώτησις θὰ ἔλθῃ εἰς τινας· Δὲν θὰ ἦτο ἀναγκαῖον ὅπως ἕκαστον μέλος τῆς ἀνθρωπίνης οἰκογενείας κατέλθῃ εἰς τὸν τάφον, πρὶν ἢ ὑποστῇ τὰς δυνάμεις τῆς ἀναστάσεως ἐκείνης; Ἀποκρινόμεθα, ὅτι εἶναι ἀνάγκη διὰ πάντας ἐκείνους οἵτινες θὰ ἔχωσι μέρος εἰς τὴν Πρώτην Ἀνάστασιν, ὅπως κατέλθωσιν εἰς τὸν πραγματικὸν θάνατον, πρὶν ἢ συμμετάσχωσιν εἰς τὰς εὐλογίας τῆς ἀναστάσεως ἐκείνης, διότι τοιαύτη ἦτο ἡ διαθήκη αὐτῶν, καὶ τοιαύτη ἦτο ἡ πρὸς αὐτοὺς ὑπόσχεσις τοῦ Κυρίου, «Γίνου πιστὸς μέχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς». Ἦτο ἀναγ-

καίον, ὅπως ὁ Κύριος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν οὐχὶ μόνον κάμῃ ἀφιέρωσιν μέχρι θανάτου, ὡς ζῶσαν θυσίαν, ἀλλ' ἦτο ἀναγκαῖον ἐπίσης, ὅπως τελειοποιήσῃ τὴν θυσίαν ἐκείνην, ἥ συμπληρώσῃ αὐτὴν τὴν ἀφιέρωσιν τοῦ ἐν τῷ πραγματικῷ θανάτῳ. Ἡ αὐτὴ δὲ ἀρχὴ ἐφαρμόζεται εἰς ὁλόκληρον τὴν ἐκκλησίαν, ἥτις εἶναι τὸ σῶμα αὐτοῦ, καὶ ἥτις πρέπει, «νὰ ἀναπληρώσῃ τὰ ὑστερήματα τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, ἵνα γείνωσι καὶ συμμέτοχοι μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ δόξῃ καὶ εὐλογίᾳ τῆς «ἀναστάσεως Αὐτοῦ» τῆς Πρώτης Ἀναστάσεως. Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὸν κόσμον τῆς ἀνθρωπότητος, δὲν εἶναι ἀνάγκη ὅπως μεταβῶσι πάντες πρῶτον εἰς τὸν τάφον, πρὶν ἢ συμμετάσχωσιν εἰς τὴν ἀποκατάστασιν, τὴν ἀνάστασιν, τὴν ἀνύψωσιν.

Καθὼς ἔχομεν ἤδη παρατηρήσῃ, ὁλόκληρος ὁ κόσμος, ἐκ Θείας ἀπόψεως, ὑπελογίσθη νεκρός, εὐθύς μετὰ τὴν καταδίκην τὴν ἐπὶ τοῦ Ἀδάμ ἐπελθούσαν, ἕνεκεν παρακοῆς. Ὁλόκληρος ὁ κόσμος εὐρίσκεται εἰς τὴν φυλακὴν, κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν, δεσμευμένος διὰ τῶν πεδίκλων τῆς ἀσθενείας, διανοητικῆς, φυσικῆς, καὶ ἠθικῆς. Ὑπάρχουσι διάφορα διαμερίσματα ἐν τῇ φυλακῇ ταύτῃ, ἐκεῖνοι δὲ τοὺς ὑποίους οἱ ἄνθρωποι καλοῦσι ζῶντας, ἀλλὰ τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς καλεῖ νεκρούς, (ἐν παραβάσει καὶ ἁμαρτίαις, καὶ ὑπὸ τὴν Θείαν καταδίκην), οὕτως εἰπεῖν βαδίζουσιν εἰσέτι ἐν τῇ αὐτῇ τῆς φυλακῆς, καὶ δὲν περιεκλείσθησαν εἰσέτι εἰς τὰ κελλία αὐτῶν, τὸν τάφον· οὗτοι ὅμως εὐρίσκονται εἰς τὰς φυλακάς, καὶ οὐδεὶς ἔξ αὐτῶν, δύναται νὰ ἀποβάλλῃ τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου, ἅτινα εἶναι ἐπ' αὐτῶν. Ἐὰν δὲ διαταγῇ τις ἀπολύσεως πάντων τῶν δεσμίων ἀπεστέλλετο πρὸς τὸν δεσμοφύλακα, τότε τὸ τοιοῦτον θὰ ἐθεωροῦμεν ὡς ἐφαρμοζόμενον, οὐχὶ μόνον πρὸς τοὺς ἐν τοῖς κελλίοις αὐτῶν ἐγκεκλεισμένους, ἀλλὰ πρὸς πάντας οἵτινες ὑπὸ τινὰ ἔννοιαν τῆς λέξεως εὐρίσκονται ὀπισθεν τῶν κιγκλίδων τῆς φυλακῆς, καὶ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν κυδέρνησιν τοῦ δεσμοφύλακος. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μέ τὸν θάνατον, τὸν μέγαν δεσμοφύλακα. Οὗτος παρέδωκεν ἑκατομμύρια ἐκ τοῦ γένους εἰς τὸν τάφον, καὶ ἄλλαι ἀκόμη ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων εὐρίσκονται εἰσέτι ἐλεύθεροι εἰς τὴν αὐλὴν τῆς φυλακῆς, ἀλλ' ἰσχυρῶς καὶ ἀσφαλῶς φυλαττόμενοι, καὶ ὑπηρετοῦντες μετὰ στεναγμῶν καὶ ἀγωνίας, ἀναμένουσαι τὴν ἀπελευθέρωσιν.

Ὁ Κύριος δὲν ἐξηγεῖ τὰς λεπτομερείας περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἐκεῖνοι οἵτινες κατήλθον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ τάφου, τῆς φυλακῆς, θὰ ἐξέλθωσιν, οὕτως ὥστε νὰ ἀκούσωσι τὴν φωνὴν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου, καὶ ἀκούσαντες νὰ ζήσωσι. (Ἰωάν. ε' 25). Δὲν δυνάμεθα ἐπομένως, διαιτητικῶς νὰ καθορίσωμεν ἀκριβῶς, περὶ τῆς φύσεως τῆς μεθόδου ταύτης. Προφανῶς δὲν εἶναι ἀναγκαῖον δι' ἡμᾶς ὅπως κατανοήσωμεν τὰς λεπτομερείας τοῦ ζητήματος τούτου. Ἐν τούτοις, εἶναι ἐνδιαφέρον δι' ἡμᾶς, ὅπως

σκεπτώμεθα περὶ τούτου, καὶ δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι Κύριος δὲν θὰ δυσαρεστηθῇ ἐὰν ἡμεῖς σκεφθῶμεν ὀλίγον τι σχετικῶς πρὸς τὸν τρόπον τούτον. Τὰ ἡμέτερα συμπεράσματα ἔχουσιν ἤδη διὰ βραχέων ἐκτεθῇ, (*) ὅτι δηλαδὴ ἕκαστος ὅστις θὰ γίνηται δέκτης τῆς χάριτος, καθόσον αὐξάνη εἰς τὴν γνῶσιν καὶ εἰς τὴν ἀγάπην, ἐπιθυμῇ ὅπως συνεργασθῇ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον εἰς τὴν εὐλογίαν τῶν ἄλλων, ἰδίως δὲ πρὸς τοὺς πλησιέστερον πρὸς αὐτόν ἐκ συγγενείας, καὶ ὅτι τὸ γενικὸν μέσον τῆς πρὸς τὸν Κύριον προσεγγίσεως ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου θὰ εἶναι διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς προπαρασκευῆς, πρὸς ἀπάντησιν τῶν ὁποίων, αἱ ἐξεγέρσεις θὰ λαμβάνωσι χώραν. Ὑποθέτομεν ὅτι ὁ κόσμος τότε θὰ πλησιάξῃ τὸ «Βασιλικὸν ἱερατεῖον» πρὸς βοήθειαν ἐν ταῖς ἀσθενείαις, κλπ. καθὼς οἱ Ἰουδαῖοι τυπικῶς ἀπηνθύνετο πρὸς τὸ Μωσαϊκὸν ἱερατεῖον. Ἡ προσευχὴ ἐπομένως θὰ εἶναι ὁ συνήθης ἀγωγός, ὄργανον διὰ τὰς εὐλογίας.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ — Ἡ ΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ.

Ἡ ἀληθὴς σημασία τῆς ἀναστάσεως, ὡς ὑποσχέσεως προβαλλομένης ἡμῖν ἐν ταῖς Γραφαῖς ἀπωλέσθη γενικῶς, διότι ἡ λέξις αὕτη ἀπώλεσε τὴν σημασίαν της ἐν μέρει. Πολλοὶ δὲ Χριστιανοὶ προσεγγίζοντες ἀκόμη πλησιέστερον πρὸς τὴν νομικὴν χρῆσιν τῆς λέξεως, ὁμιλοῦσι περὶ ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου, τῆς ἀναστάσεως τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας ἐν Ναὶν τῆς ἀναστάσεως τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰαείρου, κλπ., καὶ κατέχονται ὑπὸ τῶν αὐτῶν σκέψεων ἐν ταῖς διανοίαις αὐτῶν, ὅποταν ὁμιλῶσι περὶ τῶν ἐν ταῖς Γραφαῖς περιεχομένων ὑποσχέσεων τῆς ἀναστάσεως ἣτις θὰ λάβῃ χώραν κατὰ τὴν πρωίαν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος. Τὸ τρομερὸν τοῦτο λάθος μεγάλως ἐπεσκότισε πᾶσαν σκέψιν ἐπὶ τοῦ σπουδαιότητος τούτου ζητήματος. Δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ Λάζαρος καὶ οἱ ἄλλοι οὓς ἀνεφέραμεν, ἀνεστήθησαν· οὗτοι ἀπλῶς μόνον ἠγέρθησαν, ἀνεξωγογήθησαν. Ὑπάρχει δὲ μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ τῆς ἀπλῆς ἐγέρσεως, καὶ τῆς πλήρους, τελείας ἀναστάσεως ἐκ τοῦ θανάτου πρὸς τὴν τελειότητα τῆς ζωῆς. Ἐγερσις σημαίνει ἀπλῆν τινα ἔναρξιν καὶ πάλιν τῆς μηχανῆς τῆς ζωῆς, — ἀναβίωσιν — τοῦτο δὲ ἦτο πᾶν ὅ,τι ἐγένετο εἰς τὸν Δάζαρον, ἢ εἰς τὸν υἱὸν τῆς χήρας ἐν Ναὶν, ἢ τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰαείρου. Οὗτοι εὐρίσκοντο ἀκόμη ὑπὸ τὴν καταδίκην τοῦ θανάτου, καὶ ἀπλῶς ἐδοκίμασαν μικράν τινα παράτασιν τῆς παρούσης θνητοσύνης καταστάσεως. Οὗτοι δὲν ἀννψώθησαν, δὲν ἀνεστήθησαν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὰς τελείας συνθήκας τῆς ζωῆς.

Ἡ λέξις ἀνάστασις ἣτις ἀναφέρεται 40 καὶ τρεῖς φορές

(*) Τόμος Δ' σελ. 577.

εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην σημαίνει **στάσιν** καὶ πάλιν. Οὐδέποτε χρησιμοποιεῖται σχετικῶς πρὸς τὴν ἀνόρθωσιν, ἀνάστασιν νεκροῦ τινος σώματος εἰς θέσιν στάσεως ἐκ τοῦ τάφου, ἀλλ' οὔτε καὶ σημαίνει τὴν ἀπλὴν ἀναψύχωσιν ἢ τὴν κίνησιν πάλιν ἐκ νέου τῆς μηχανῆς τῆς ζωῆς. Ἡ λέξις αὕτη σημαίνει πλεον τι σπουδαιότερον τούτου. Χρησιμοποιεῖται, ὡς ἀντίθεσις ἢ ἀντίθετον τοῦ θανάτου, — ἢ ἐπανάκτησις ἐκ τοῦ θανάτου. Ἵνα δὲ λάβωμεν τὴν κατάλληλον ἔννοιαν τῆς σημασίας τῆς ἀναστάσεως, πρῶτον πάντων πρέπει νὰ ἔχωμεν ὀρθὴν ἀντίληψιν περὶ τοῦ τί ἐστὶ ζωὴ ἐκ Θείας ἀπόψεως. Κατόπιν πρέπει νὰ ἴδωμεν, τί ἐστὶ θνήσκειν καὶ θάνατος· ἔχοντες δὲ τὰς δύο ταύτας σκέψεις ἐνώπιον τῆς διανοίας ἡμῶν, θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀντιληφθῶμεν τὴν ἔννοιαν τῆς ἀναστάσεως, ἢ τῆς ἐπαναφορᾶς ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν πλήρη τελειότητα τῆς ζωῆς, ἐκ τῆς ὁποίας πάντες ἡμεῖς ἐν τῷ Ἀδάμ, ἐξεπέσαμεν.

Δύο μόνον ἄνθρωποι κατεῖχον ποτέ ζωὴν· πρῶτον ὁ Ἀδάμ, πρὸ τῆς παραβάσεως αὐτοῦ, πρὶν ἢ ἐπιφέρῃ ἐφ' ἑαυτοῦ τὴν ἀράν ἢ τὴν καταδίκην τοῦ θανάτου, καὶ τὰς ἐνεργείας τοῦ θνήσκειν, καὶ δεύτερον, ὁ ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς. Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ θανατικὴ ἀπόφασις ἀπηγγέλθη κατὰ τοῦ Ἀδάμ, ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἀπωλέσθη, αἱ ἐνεργεῖαι τοῦ θνήσκειν ἤρξαντο, καὶ αὐτὸς εὗρίσκετο ἐν τῷ θανάτῳ, καὶ ἐπομένως, οὐχὶ πλεον τοῦ λοιποῦ ἐν τῇ ζωῇ. Οὗτος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον κατεβυθίζετο πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὸν θάνατον, ἕως οὗ τέλος ἐγένετο τελείως νεκρός, καθὼς ἦτο νομικῶς νεκρός ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς καταδίκης. Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀδάμ, οὐδέποτε ἔσχον ζωὴν· ὁ σπινθήρ, ὅστις πτερυγίζει ἐπὶ τινὰ ἔτη, δὲν ἀναγνωρίζεται παρὰ τοῦ Θεοῦ, διότι ὁ θάνατος, ἡ θανατικὴ ἀπόφασις τοῦ θανάτου ἐπικρέμαται ἐπὶ πάντων, καὶ διότι ἐκεῖνοι οἵτινες γεννῶνται εἰς τὸν κόσμον δὲν λαμβάνουσι ζωὴν ὑπὸ τὴν πλήρη ἔννοιαν τῆς λέξεως ταύτης, ἀλλ' ἀπλῶς θνήσκουσάν τινα κατάστασιν. Καθὼς ἤδη ὑπεδείχθη, ὁλόκληρος ὁ κόσμος, εἶναι ἤδη νεκρός, ἐκ τῆς ἀπόψεως τῆς δικαιοσύνης· ὁ δὲ Θεὸς ἀναγνωρίζει ὡς ἔχοντας ζωὴν, (καίτοι ὑπολογιστικῶς) μόνον ἐκείνους οἵτινες ἠνώθησαν πρὸς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν Λυτρωτὴν τῶν ἀνθρώπων, τὸν Ζωοδότην.

Ἐὰν ἡ σκέψις αὕτη περὶ τοῦ τί συνιστᾷ τὴν ζωὴν, καὶ περὶ τοῦ τί συνιστᾷ τὸ θνήσκειν, διακρατῆται ἐν νῷ — ἐὰν ἐνθυμώμεθα, ἐξ ὁποίας τελειότητος ζωῆς, καὶ ἐξ ὁποίου ἐνδόξου ὕψους, ὁ ἄνθρωπος κατέπεσεν εἰς τὴν παροῦσαν κατάστασιν τοῦ ἐκφυλισμοῦ καὶ τοῦ θανάτου, — τότε καὶ μόνον τότε, δύναται καταλλήλως νὰ κατανοηθῇ ἡ σημασία τῆς λέξεως ἀνάστασις, ὡς σημαίνουσα στάσιν ἐκ νέου, ἐπαναφορὰν εἰς τὴν κατάστασιν, ἐκ τῆς ὁποίας ἡ πτώσις ἐλάβε χώραν, εἰς τὴν κατάστασιν τῆς τελειότητος, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Πατὴρ Ἀδάμ ἐδημιουργήθη Ὁ δὲ Θεὸς

τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ὅρος δέ, εἶναι, ὅπως πάντες οἵτινες θὰ ἀχθῶσιν εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας, ἀποδεχθῶσι τὴν Θεῖαν εὐνοίαν, προτίθεται νὰ ἐπαναφέρῃ πάντας τοὺς θέλοντας ἐκ τοῦ κόσμου τῆς ἀνθρωπότητος, εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην τῆς τελειότητος διὰ καὶ ἀποδείξωσι τὴν πιστότητα αὐτῶν δι' ὑπακοῆς πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ νόμου.

Ἡ λέξις αὕτη ἀνάστασις οὐδέποτε χρησιμοποιεῖται, σχετικῶς πρὸς τὴν ἀπλὴν ἀναβίωσιν τῶν νεκρῶν. Ἡ προσεκτικὴ ἐξέτασις τῶν τεσσαράκοντα τριῶν Γραφικῶν χωρίων, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ λέξις αὕτη ἀνάστασις ἀναφέρεται, θέλει ἀνεύρῃ ταῦτα εἰς ἀπόλυτον ὁμοφωνίαν πρὸς τὸν ὁρισμὸν καὶ τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν προσεδώσαμεν ἐνταῦθα εἰς τὴν λέξιν ταύτην — ἐπαν-όρθωσιν, ἐπαν-ἀκτῆσιν ἐκ τοῦ θανάτου, ἐπ'ἀν-οδὸν εἰς τὴν τελείαν ζωὴν. "Ὡς μόνον χωρίον ἐκ τῶν τεσσαράκοντα τριῶν πιθανὸν νὰ θεωρηθῇ σκοτεινόν ὑπὸ τινων· τοῦτο εὐρίσκεται εἰς 'Εβραίους ια' 35. 'Ολόκληρος ἡ φράσις ἀναγινώσκει ὡς ἐξῆς: «Ἐλάβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν». Γενικῶς ὑποτίθεται, ὅτι οἱ λόγοι οὗτοι ἀναφέρονται ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου εἰς τὰς δύο γυναῖκας, τῶν ὁποίων οἱ υἱοὶ ἀνεζωογονήθησαν, ὁ εἰς ὑπὸ τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, καὶ ὁ ἕτερος ὑπὸ τοῦ προφήτου Ἐλισσαιέ. (Α' Βασ. ιζ' 17-23. Β' Βασιλ. δ' 18-37). Ἡμεῖς διαφωνοῦμεν ὡς πρὸς τὴν θεωρίαν ταύτην, διὰ δύο λόγους,

(1) Διότι αὕτη δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ἀνάστασις, καθὼς τοῦτο ἐνδείκνυται ὑπὸ τῶν ἄλλων τεσσαράκοντα δύο χωρίων, καὶ τῆς χρήσεως τῆς λέξεως ταύτης ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ.

(2) Διότι τοιαύτη τις ἐξήγησις, δὲν θὰ συνεφώνει τόσον καλῶς πρὸς τὸ ἐπιχείρημα τοῦ Ἀποστόλου εἰς 'Εβραίους ια'. Τὰ ἐκεῖ ἐκτιθέμενα ἐπιχειρήματα, ἦσαν ἡ πίστις τῶν ἀρχαίων ἀριστέων εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἡ πίστις εἰς μέλλουσας ἀνάστασιν, ἥτις θὰ ἀπεδίδετο ὡς βραβεῖον, μετὰ τὴν ἐνδόξασιν τῆς ἐκκλησίας, ὡς τοῦτο καταδεικνύεται εἰς τὸ ἐδάφιον 40. Ἡ «κρείττων ἀνάστασις», διὰ τὴν ὁποίαν οὗτοι θὰ ἠδύναντο νὰ ἐλπίζωσι, καὶ ἥτις ἀπετέλει τὴν βάσιν τῆς πίστεως αὐτῶν, εἶναι ἀκόμη μέλλουσα, καθὼς τοῦτο διακηρύττεται εἰς τὸ ἐδάφιον 39 — «οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν» — δὲν ἔλαβον τὸ βραβεῖον· ἐπομένως πᾶσα ἔγερσις τῶν ἰδίων, οἵτινες ἐκοιμήθησαν, δὲν ἦτο καὶ τὸ βραβεῖον, οὔτε ἡ ἐπαγγελία, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἐζήτουν. Ὁ Ἀπόστολος ἀνέφερε περὶ τοῦ Γεδεὼν, τοῦ Βαράκ, τοῦ Σαμψών, τοῦ Ἰεφθάε, τοῦ Δαβίδ, τοῦ Σαμουὴλ καὶ τῶν προφητῶν, οἵτινες ἐξετέλεσαν θαυμάσια πρᾶγματα, διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Κυρίου, καὶ συμφώνως πρὸς τὴν πίστιν αὐτῶν διακινδυνεύσαντες, καὶ εἰς πολλὰς περιστάσεις θυσιάσαντες τὴν ζωὴν αὐτῶν εἰς τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου. Αἱ γυναῖκες εἶχον ὀλιγωτέρας εὐκαιρίας, ὡς πρὸς τοῦτο, καὶ ἐν

τούτοις ὁ Ἀπόστολος ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίσωμεν, ὅτι αἱ σύζυγοι, αἱ μητέρες, καὶ αἱ θυγατέρες ἐν τῷ Ἰσραήλ, τῶν ὁποίων ἢ εἰς τὸν Κύριον πίστις ἦτο τοιαύτη, ὥστε νὰ διευθύνῃ αὐτάς, ὅπως συμπαθῶσι καὶ συνεργάζωνται μετὰ τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ἐπεδίδοντο εἰς τοὺς πολέμους τούτους καὶ τὰς θυσίας. ἦσαν συμμέτοχοι μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, καὶ συζύγων, καὶ υἱῶν, καὶ πατέρων· ἐνθαρρύνουσαι δὲ αὐτοὺς πρὸς πιστότητα, ἐγένοντο κοινωνοὶ καὶ συμμέτοχοι μετ' αὐτῶν εἰς τὰς θυσίας τῆς πίστεως, καὶ διὰ τῆς πίστεως ἀπέβλεπον πρὸς τὸ μέλλον καὶ ἀνεγνώριζον τὴν καλλιτέραν ἀνάστασιν, ἣτις ἐπὶ τέλους θὰ ἐπέλθῃ εἰς τοὺς πιστοὺς τοῦ Κυρίου. Παρατηροῦσαι διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς πίστεως πρὸς τὸ μέλλον αὐται ἔλαβον ἐν πίστει τοὺς νεκροὺς αὐτῶν ἀναστηθέντας». Καὶ τίς δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ τὸ γεγονός, ὅτι ἐὰν ἡ πίστις τοῦ Ἀβραάμ, ὁπότε ἐκουσίως προσέφερε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἰσαάκ, ἦτο εὐπρόσδεκτος εἰς τὸν Θεόν, τότε καὶ ἡ πίστις τῶν συζύγων, μητέρων καὶ θυγατέρων ἐν τῷ Ἰσραήλ, αἵτινες τελείως εἰσηλθόντες εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἀρρένων ἀντιπροσώπων, εἰς τὰ παθήματα, πολέμους, κακουχίας, κλπ., θὰ ἦτο ἐξ Ἰσου εὐάρεστος εἰς τὸν Κύριον. Καὶ δὲν θὰ ἀπεδείκνυε τοῦτο, ὅτι ἐὰν αὐταὶ κατεῖχον τὰς ιδιότητες τῶν ἀρρένων, θὰ ἀπεδεικνύοντο ἡρώες εἰς τὰς μάχας, πισταὶ εἰς τὰς δοκιμασίας τῶν τρομερωτέρων ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων καὶ φυλακῆς, κλπ.; Τοιαῦται γυναῖκες (ὀλίγαι πιθανόν, καθὼς ἦσαν καὶ οἱ ἄνδρες, τοὺς ὁποίους ὁ Ἀπόστολος περιγράφει,) δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἐπεδοκιμάζοντο παρὰ τοῦ Κυρίου, ἐπίσης, καὶ ἀναμφιβόλως θὰ παρασχεθῇ αὐταῖς μέρος τι εἰς τὴν «κρείττονα ἀνάστασιν», τὴν ὁποίαν προϋνόησεν ὁ Κύριος διὰ τοὺς ἀρχαίους ἐκείνους ἀριστεῖς.

Ἐνῷ δὲ ἀνάστασις σημαίνει τὴν ἐπαναφορὰν εἰς τὴν προτέραν στάσιν, τελείως ἐκ τοῦ θανάτου, ἐν τούτοις, ὑπ' οὐδεμίαν ἔννοιαν τῆς λέξεως, περιορίζει τὰς ἐνεργείας αὐτῆς, ὥστε νὰ καταστήσῃ ταύτην εἴτε στιγμιαίαν, ἢ βαθμιαίαν. Γεγονὸς τυγχάνει, ὡς παρατηροῦμεν, ὅτι ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου ἦτο στιγμιαία, ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν τελειότητα τῆς ζωῆς, ἐνῷ ὁ κόσμος θὰ ἔχῃ βαθμιαίαν ἀνάστασιν ἢ ἐπαναφορὰν εἰς τὴν ζωὴν, ἣτις θὰ καταλάβῃ μέγα μέρος τῶν χιλίων ἐτῶν ἅτινα διωρίσθησαν διὰ τὴν ἀνάστασιν ταύτην, ἢ τὸ ἔργον τῆς ἀποκαταστάσεως. Ἀλλ' οὕτε καὶ μεταβάλλει ἡ ἀνάστασις τὴν φύσιν τῆς ὑπάρξεως, ἣτις θὰ ἀναστηθῇ, διότι ὁ ἀναστηθισόμενος θὰ ἦναι τῆς αὐτῆς φύσεως καθὼς ὅταν ἀπέθανεν. Ὁ Ἀπόστολος ὑποδεικνύει τοῦτο ἐν τῷ λόγῳ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, διαβεβαιῶν ἡμᾶς, ὅτι ἐν τῇ ἀναστάσει, ὁ Κύριος θὰ δώσῃ εἰς ἕκαστον σπέρμα τὸ ἴδιον ἑαυτοῦ κατάλληλον εἶδος τοῦ σώματος. (Α' Κορινθ. ιε' 35-38). Ἀνθρωπίνης τινὸς ὑπάρξεως κατελθούσης εἰς τὸν θάνατον, αἱ ἐνεργεῖαι τῆς ἀναστάσεως δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ με-

τήλλασσον τὴν φύσιν αὐτῆς, συμφώνως πρὸς τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ταύτης ἀνάστασις. Τοῦτο ἀπλῶς μόνον σημαίνει, ὅτι ἡ ὑπαρξίς, ἣτις εὐρίσκεται ἐν τῷ θανάτῳ, εἶναι ἡ ὑπαρξίς ἣτις θὰ σταθῇ καὶ πάλιν ἐν τῇ ζωῇ.

Ἐνταῦθα παρατηροῦμεν τὴν ἁρμονίαν τῆς Γραφικῆς διδασκαλίας, ὅτι (1) ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς μετέλλαξε τὴν φύσιν αὐτοῦ, ὅταν ἐγκατέλειπε τὴν δόξαν τοῦ Πατρὸς, καὶ ἐγένετο ἄνθρωπος, λαβὼν τὴν φύσιν ἡμῶν· (2) ὅτι μετέλλαξε τὴν φύσιν αὐτοῦ καὶ πάλιν, ὅταν ἐθυσιάσθῃ ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἀπεκυήθῃ ὡς νέον κτίσμα, κατὰ τὸν χρόνον τοῦ βαπτίσματος αὐτοῦ εἰς ἡλικίαν τριάκοντα ἐτῶν. Ἦτο τὸ νέον ἐκεῖνο κτίσμα, ὅπερ δὲν ἦτο τοῦ λοιποῦ ἐπίγειον, ἀλλ' οὐράνιον, τὸ ὁποῖον ἀνέστη τὴν τρίτην ἡμέραν, καὶ ἔλαβε σῶμα, καθὼς ὁ Πατὴρ ἠυδόκησε νὰ δώσῃ εἰς αὐτό — πνευματικὸν σῶμα, σῶμα καταλλήλου εἶδους. Ἀνέστη τελείως ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν τελειότητα τῆς ζωῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου, εἰς τὸ ὁποῖον προηγουμένως ἀπεκυήθῃ. Ὁμοίως ἡ ἐκκλησία, ἡ νέα κτίσις, ὑπὸ τὸν Κύριον αὐτῆς, καὶ συνδεδεμένη μετὰ τοῦ Κυρίου τῆς Κεφαλῆς αὐτῆς, θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν αὐτὴν ἀνάστασιν, καὶ ἐπειδὴ οὗτοι λογίζονται μέλη τοῦ σώματός του, περὶ τούτων λέγεται, ὅτι θὰ ἔχωσι μέρος εἰς τὴν «ἀνάστασίν Του» — τὴν Πρώτην Ἀνάστασιν, (τὴν κυρίαν ἀνάστασιν, τὴν πλέον σπουδαιοτέραν ἀνάστασιν). Οὗτοι ἐπίσης «ἀπεκυήθησαν καὶ πάλιν», «ἀπεκυήθησαν ἐκ τοῦ πνεύματος», ὡς νέα κτίσματα, — ἐντεῦθεν ἐπομένως ἡ ἀνάστασις αὐτῶν.

Ὁ φυσικὸς ἄνθρωπος, ὅστις δὲν ἐγένετο νέον κτίσμα, ὅστις δὲν ὑπέστη ἀποκύψιν καὶ πάλιν εἰς νέαν τινὰ φύσιν, παραμένει φυσικὸς ἄνθρωπος, καὶ ἡ ἀνάστασίς του, ἢ ἡ στάσις αὐτοῦ καὶ πάλιν, θὰ σημαίῃ τὴν ἀνύψωσιν αὐτοῦ ὡς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως εἰς τὴν πλήρη τελειότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἐκ τῆς ὁποίας ὀλόκληρον τὸ γένος ἔπρεσεν ἀντιπροσωπευτικῶς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀδάμ. «Ἡ κρείττων ἀνάστασις», διὰ τὴν ὁποίαν, ὡς ὁ Ἀπόστολος, λέγει ἡμῖν, ἤλπιζον οἱ ἀρχαῖοι ἐκεῖνοι διαπρεπεῖς ἄνδρες, δὲν θὰ ἦναι ἡ Πρώτη Ἀνάστασις, ἣτις περιορίζεται εἰς ἐκείνους οἵτινες καλοῦνται κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος — τὸν Χριστόν τὴν Κεφαλὴν, καὶ τὴν ἐκκλησίαν τὸ σῶμα αὐτοῦ. Ἡ «κρείττων ἀνάστασις», τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαῖοι ἀριστεῖς θὰ λάβωσι, καὶ ἣτις θὰ ἦναι ἀνωτέρα τῆς τῶν συναδέλφων αὐτῶν κτισμάτων, θὰ εἶναι στιγμιαία τις ἀνάστασις εἰς τὴν ἀνθρωπίνην τελειότητα, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, ἀντὶ τῆς βαθμιαίας ἀναστάσεως, «διὰ κρίσεων» κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ αἰῶνος ἐκεῖνου. Τοῦτο θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτοὺς, ὅπως ᾧσιν οἱ τετιμημένοι δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ, οἱ δοῦλοι τῆς Βασιλείας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Χιλιετηρίδος, καὶ ὡς τέλειοι ἄνθρωποι, θὰ γίνωσιν ἄρχοντες (ἀρχηγοί) ἐν πάσῃ τῇ γῇ». (Ψαλμ.

με' 16.) Προνόμιον τῶν ἀρχαίων ἐκείνων ἀριστέων θέλει εἶσθαι, ὅπως διαχειρίζονται τοὺς νόμους τῆς Βασιλείας, ὡς ὄργανα καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ πνευματικοῦ Χριστοῦ, ὅστις θὰ εἶναι ἀόρατος εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ ὑπὲρ τοὺς μετόχους λοιπὸν αὐτῶν, εὐλογία των (*) θὰ εἶναι διπλῇ· πρῶτον, διότι ἡ δοκιμασία αὐτῶν, ἐγένετο ἐν τῷ παρελθόντι, καὶ ὅτι ἡ ἀμοιβὴ τῆς τελειότητος αὐτῶν θὰ εἶναι στιγμιαία, παρέχουσα εἰς αὐτοὺς οὕτω, Χιλιετῇ σχεδὸν πλεονεκτήματα ὑπὲρ τοὺς ἄλλους· καὶ δεύτερον, διότι, ὑπὸ τὴν πρόνοιαν τοῦ Κυρίου, τοῦτο θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτοὺς, ὅπως συμμετάσχωσιν εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς ἀποκαταστάσεως, καὶ εὐλογίας, ὡς τὴν ἐπίγειον φάσιν τῆς Βασιλείας, τὰ ἀνθρώπινα ὄργανα, ἢ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων ὁ Χριστὸς μεγάλως θὰ ἐπενεργῇ.

Ἡ ἀνάστασις τοῦ κόσμου ἐν γένει, θὰ ἐξαρτᾶται, ἐν τῇ περικτώσει ἐκάστου ἀτόμου, ἐκ τῆς ἰδίας ἐαυτοῦ προόδου ἐν τῇ «λεωφόρῳ» τῆς ἀγιότητος. (*) Καθὼς δὲ ὁ Διδάσκαλος ἐξήγησεν, «Πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐκπορεύονται». Ἀλλ' ἡ ἐκπόρευσις εἶναι ἀπλῶς μόνον ἡ ἔγερσις ἐν τῇ περικτώσει ἐκείνων, τῶν ὁποίων ἡ κρίσις, ἡ δοκιμασία δὲν θὰ ἔχῃ ἐπιτελεσθῇ ἐπιτυχῶς προηγουμένως· καὶ ἐπειδὴ μόνον οἱ ὑπερνικηταί τοῦ Εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος, θὰ ἐκπορευθῶσιν εἰς τὴν Πρώτην Ἀνάστασιν, καὶ οἱ ὑπερνικηταί τῶν παρελθόντων αἰώνων εἰς κρείττονα ἀνάστασιν ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ἐπιπέδου, τὸ ὑπόλοιπον τοῦ κόσμου, θέλει ἐκπορευθῇ, ὡς ὁ Κύριος διεκήρυξεν, εἰς ἀνάστασιν διὰ κρίσεως.— Ἰωάν. ε' 29.

Εἰς Ἰωάννου ε' 25, ὁ Κύριος ἡμῶν δεικνύει τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ μετάβασις ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, θὰ ἐκπληρωθῇ λέγων, «Ἔρχεται ὥρα, [καὶ νῦν ἐστίν], ὅτε οἱ νεκροὶ ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ ἀκούσαντες ζήσονται». Ὅταν ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν, ὅτι ὁλόκληρος ὁ κόσμος εἶναι νεκρὸς ἐκ τῆς Θείας ἀπόψεως, παρατηροῦμεν, ὅτι οἱ Ἀπό-

(*) Ἡ μεγάλη Ὁμάς, καίτοι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ λογισθῶσιν ὡς συμμετέχοντες εἰς τὴν Πρώτην Ἀνάστασιν, καὶ ὡς κοινωνοὶ τῆς δόξης, τιμῆς καὶ ἀθανασίας αὐτῆς, καίτοι δὲν δύνανται νὰ λογισθῶσι μετὰ τῶν ἀρχαίων ἀριστέων, ἐν τούτοις, πρέπει, νὰ λογισθῶσιν ὡς νικηταί, καίτοι ἡ νίκη αὐτῶν θὰ γείνη διὰ τῆς μεγάλης θλίψεως. Ὡς νικηταί δὲ δέον νὰ θεωρηθῶσι, ὡς μεταδάντες ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ἐπομένως ὅτι ὑπόκεινται εἰς στιγμιαίαν τινὰ ἀνάστασιν, καὶ οὐχὶ βαθμιαίαν τοιαύτην, ὡς συμβαίνει εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ κόσμου, οὕτινος ἡ δοκιμασία εἶναι μέλλουσα.

(**) Τόμος Α' σελ. 231.

στολοι καὶ ἡ πρώτη ἐκκλησία, ἐκλήθησαν ἔξω τοῦ νεκροῦ τοῦτου κόσμου, καὶ ὡς μέλη αὐτοῦ, παρεσχέθη εἰς αὐτοὺς τὸ προνόμιον ὅπως ἀκούσωσι τὸ ἄγγελμα τῆς ζωῆς, παρὰ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Καθόσον δὲ οὗτοι ἔδιδον προσοχήν, εἰσῆρχοντο εἰς ἔτι μᾶλλον στενωτέραν ζωτικὴν σχέσιν πρὸς τὸν ζωοδότην· τοιοῦτοτρόπως δὲ καὶ πάντες οἵτινες ἐγένοντο ἐν μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μέχρι τοῦ παρόντος, (ὑπ)ήκουσαν τῆς φωνῆς αὐτοῦ, τοῦ ἀγγέλματος αὐτοῦ, καὶ ἀναλόγως εἰσῆλθον εἰς τὴν εὐννοίαν αὐτοῦ, καὶ θὰ συμμετάσχωσιν εἰς τὰς ἀμοιβὰς αὐτοῦ. Παρομοία δὲ θὰ εἶναι καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐπομένου αἰῶνος· «Ἡ γνῶσις τοῦ Κυρίου θὰ πληρώσῃ σύμπασαν τὴν γῆν», καὶ, «Δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη τις, ὅπως εἴπῃ τις εἰς τὸν πλησίον αὐτοῦ, Γνώρισον τὸν Κύριον, διότι πάντες θὰ γνωρίσωσιν αὐτόν, ἀπὸ τοῦ μικροτέρου μέχρι τοῦ μεγαλητέρου». «Πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἐκπορεύονται,» θὰ ἐγερθῶσιν, ἵνα ἀκούσωσι τὴν φωνὴν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ (ὑπ)ακούσαντες, ζήσωσιν».

Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ παρόντος χρόνου, ἡ ἀκοὴ τῆς φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἶναι βαθμιαῖον ζήτημα, στίχος ἐπὶ στίχον, διδασκαλία ἐπὶ διδασκαλίαν, τὸ αὐτὸ δὲ θὰ συμβαίνει καὶ μέ τὸν κόσμον, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος. Οἱ ὑπακούοντες θὰ εἰσέρχονται βαθμιαίως εἰς ἔτι μᾶλλον σαφεστέραν ἐκτίμησιν τοῦ μήκους καὶ πλάτους, καὶ ὕψους καὶ βάθους τῆς Θείας ἀγάπης, δικαιοσύνης καὶ προμηθείας. Ὅσοι θὰ ὑπακούωσιν εἰς τὰς ἐντολάς τοῦ μεγάλου ἐκείνου Διδασκάλου, δὲν θὰ λαμβάνωσι τότε ἐνσυνιῶσεις καὶ καταδιώξεις, καθὼς λαμβάνουσιν ἐκεῖνοι οἵτινες ζητοῦσι νὰ ἀκολουθήσωσι τὸν Λόγον αὐτοῦ τώρα, διότι τότε ὁ Σατανᾶς θὰ ἔχῃ δεθῇ, καὶ οἱ νόμοι τῆς Βασιλείας θὰ εὐρίσκωνται ἐν ἐνεργείᾳ· ὅσοι θὰ εὐρίσκωνται ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν δικαιοσύνην, θὰ εὐλογῶνται, καὶ θὰ ἀνυψῶνται, ὅσοι δὲ θὰ ἀντετίθεντο κατὰ τῆς Βασιλείας, καὶ θὰ κατεπολέμουν τὴν κυβέρνησιν αὐτῆς, ὅπωςδήποτε, κατόπιν λογικῆς τινὸς κρίσεως, δοκιμασίας, θὰ θεωρῶνται ὡς περιφρονοῦντες τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, καὶ θὰ ἀποκόπτονται ἐκ τοῦ μέσου τοῦ λαοῦ. — Πράξ. γ' 23. Ἡσα. ξε' 20.

Παρατηροῦμεν λοιπόν ὅτι ἡ διακήρυξις τοῦ Κυρίου ἡμῶν περὶ γενικῆς ἐξεγέρσεως τῶν νεκρῶν, σημαίνει μεγάλην εὐλογίαν, τὸν καρπὸν τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ αὐτοῦ ἔργου. Παρατηροῦμεν, ὅτι οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες οἵτινες θὰ ἐξέλθωσιν εἰς «ἀνάστασιν ζωῆς» — δηλαδή οἵτινες θὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὴν ἀνάστασιν, τελείως ζῶντες, δύνανται νὰ ἀναφέρωνται μόνον εἰς τὰς ὑπερνικώσας τάξεις, τὴν ἐκκλησίαν, τοὺς ἀρχαίους ἀριστεῖς, καὶ

Σημείωσις. Αἱ ἐντὸς ἀγγυλῶν λέξεις «καὶ νῦν ἐστίν», παραλείπονται ὑπὸ τοῦ Σιναΐτικοῦ Χειρογράφου.

τὴν μεγάλην ὁμάδα. Περί τούτων καὶ μόνον δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ἔπραξαν τὰ ἀγαθὰ, ἔπραξαν καλῶς ἐν τῇ ἐκτιμῇσει τοῦ Κυρίου, — ὑπήχθησαν ὑπὸ τὴν Θεῖαν ἐπιδοκιμασίαν. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἐννοήσωμεν τὴν ἔκφρασιν, «οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες», ὡς σημαίνουσιν, ὅτι ἔπραξαν τελείως, συμφώνως πρὸς τὸν Θεῖον κανόνα ἐν σκέψει, λόγῳ καὶ πράξει, διότι ὁ Ἀπόστολος ἀπεριφράστως ἐξηγεῖ εἰς ἡμᾶς, ὅτι «δὲν ὑπάρχει δίκαιος, δὲν ὑπάρχει οὐδὲ εἷς», ἐν πάσαις ταῖς λεπτομερείαις ταύταις. Ἡ πρὸς τὴν δικαιοσύνην προσέγγισις, ἣτις εἶναι δυνατὴ δι' οἶονδήποτε ἐξ ἡμῶν, εἶναι ἡ ἀγνότης τῆς καρδίας, — δικαιοσύνη προθέσεως.

Ἄπαν τὸ ὑπόλοιπον μέρος τοῦ κόσμου συμπεριλαμβάνεται ὁμοῦ εἰς τὸν ὅρον, «οἱ τὰ φαῦλα πράξαντες» — οἵτινες δὲν ἐγένοντο εὐπρόσδεκτοι εἰς τὸν Θεόν. Εἰς τοῦτο ἐμπερικλείονται οὐχὶ μόνον ἐκεῖνοι, οἵτινες δὲν ἐγένοντο εὐπρόσδεκτοι, ὡς ἄπιστοι, διότι δὲν ἐγνώρισαν τὸν μέγαν μεσίτην, καὶ ἐπομένως δὲν εἶχον τὸ προνόμιον νὰ πλησιάσωσι τὸν Πατέρα δι' αὐτοῦ, ἀλλ' ἐμπερικλείονται ἐπίσης, πάντες ἐκεῖνοι, οἵτινες ἤκουσαν ἐν μέρει περὶ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ οἵτινες κατενόησαν μέρος τι, σχετικῶς πρὸς τὸ διαλλακτικόν αὐτοῦ ἔργον, καὶ οἵτινες κατέχοντες τὴν γνῶσιν ταύτην ἐν διαφόροις βαθμοῖς, δὲν ἀντεπεκρίθησαν εἰς τὰ προνόμια, καὶ τὰς εὐκαιρίας τὰς παρασχεθείσας εἰς αὐτούς, — δὲν ἀφίερωσαν ἑαυτοὺς τελείως καὶ πλήρως.

Πάντες οὗτοι ἐκ Θείας ἀπόψεως, «ἔπραξαν τὰ φαῦλα» — ἀπεδοκιμάσθησαν.

Εὐθύς δὲ ἀμέσως θέλει κατανοηθῇ ὅτι ἡ τάξις αὕτη ἐμπερικλείει πολλοὺς «μεγάλως ἐκτιμωμένους μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων», ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν τῶν κατ' ὄνομα ἐκκλησιαστικῶν συστημάτων, — πολλοὺς ἐκ τῶν εὐγενῶν, τῶν σοφῶν, τῶν πλουσίων, τῶν μεγάλων, καὶ τῶν εὐπαιδευτῶν. Πρέπει ὅμως βεβαίως, αἱ καρδίαι ἡμῶν νὰ ἀγαλλιασθῶσι, διότι ὁ Κύριος προὐνόησε διὰ τὴν ἔγερσιν καὶ τούτων ἐπίσης, καὶ ὅτι καίτοι δὲν θὰ «ἐξέλθωσιν» εἰς τὴν ἀνάστασιν τῆς ζωῆς, θὰ «ἐξέλθωσιν» ὅμως, ὅπως λάβωσι τὸ προνόμιον καὶ συμμετάσχωσιν εἰς τὴν βαθμιαίαν ἀνάστασιν **διὰ κρίσεων**, ἵνα κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, τὴν Χιλιετῇ ἡμέραν τῆς κρίσεως (†) ἡ δοκιμασίας, ὑποστῶσι τὰς ἑαυτῶν δοκιμασίας, ὑπὸ τοιαύτας εὐνοϊκὰς συνθήκας, ὁποίας ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἔχει ὑποδείξῃ.

Οὗτοι θὰ ἀκούσωσι τὴν φωνὴν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, — οὐχὶ τὰς συγκεχυμένας κακοφωνίας τῶν διαμαχομένων συμβόλων τῆς πίστεως, ὡς ταῦτα ἐκτίθενται ὑπὸ τῶν διαφόρων φατριῶν τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, καὶ τοῦ κόσμου ἐν γένει. Αὕτη θὰ ἦναι καθαρὰ γλῶσσα, ἡ καθαρὸν ἄγγελμα, ἡ φωνὴ ἐκείνη ἣτις θὰ δο-

(†) Τόμος Α' σελ. 154.

θῆ εἰς αὐτούς. (Σοφον. γ' 9).

Οἱ τυφλοὶ ὀφθαλμοὶ πάντων θέλουσι διανοιχθῆ, τὰ κωφὰ αὐτῶν ᾧτα θέλουσιν ἐκπωματισθῆ, καὶ θὰ ἀκούσωσι, καὶ θὰ γνωρίσωσι· ἐξ ὁλοκλήρου δὲ τὸ σφάλμα θὰ εἶναι ἰδικόν των, ἐὰν δὲν ἐπωφεληθῶσι τοῦ χαροποιοῦ ἐκείνου ἀγγέλματος, καὶ ἰδιοποιηθῶσι τὰς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ, τὰς εἰς αὐτοὺς προβαλλομένας ὑπὸ τοῦ Ζωοδότου, τοῦ Χριστοῦ, καὶ τοιουτοτρόπως θῆμα πρὸς θῆμα, σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν, καταγάγωσι νίκας κατὰ τῶν ἰδίων ἐαυτῶν ἀδυναμιῶν, καὶ ἀτελειῶν διανοητικῶν, ἡθικῶν, καὶ φυσικῶν, ἕως ὅτου πλέον κατὰ τὸ τέλος τῆς κρίσεως αὐτῶν, ἢ δοκιμασίας, τοῦ χρόνου τῆς δοκιμασίας, θὰ ἔχωσιν ἀφίχθῃ εἰς τὰς συνθήκας τῆς ζωῆς, —τὴν τελειότητα,— πρὸς πάντα ὅσα ἀπωλέσθησαν ἐν τῷ Ἀδάμ, καὶ ἀπελυτρώθησαν διὰ τοῦ Πολυτίμου αἵματος τοῦ Χριστοῦ.

ΟΥΧΙ ΚΡΙΣΙΣ, Ἡ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΔΙΑ ΠΡΟΓΕΝΟΜΕΝΑΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ, ΑΛΛ' ἙΤΕΡΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΠΡΟΣ ΖΩΗΝ.

Δέον νὰ ἐνθυμώμεθα, ὅτι αἱ δοκιμασίαι, καὶ οἱ πειρασμοί, οἷτινες τότε θὰ ἦναι ἐπὶ τοῦ κόσμου ἐν γένει, δὲν θὰ ἦναι ὑπὸ φύσιν δοκιμασιῶν, εἰς τὰς ὁποίας οἱ ἐγκληματῖαι ὑποβάλλονται κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν, ὁπότεν τὸ Δικαστήριον, καὶ τὸ συνέδριον τῶν ἐνόρκων, ἐξονυχίζουσι τὰς μαρτυρίας, ὅπως βεβαιωθῶσιν ἐὰν ὁ ἐγκληματίας εἶναι ἔνοχος, ἢ οὐχί, καὶ ἐὰν ἦναι, ὁποία πρέπει νὰ ἦναι ἡ ποινή. Δὲν ὑπάρχει ὅμως ζήτημα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐνοχὴν τοῦ γένους ἡμῶν, καὶ οὐδεμία κρίσις ἢ δοκιμασία προβάλλεται, ὅπως ἐξακριβωθῇ, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἔνοχος παρακοῆς πρὸς τὸν Θεόν, οὔτε διὰ νὰ ἐξακριβωθῇ, ἐὰν ἢ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐπιβληθεῖσα ποινή τοῦ θανάτου ἦτο δικαία ἢ οὐχί.

Ἡ κρίσις ἢ δοκιμασία τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, θὰ γίνῃ ἐπὶ βάσεων ἐξ ὁλοκλήρου διαφόρων, καὶ θὰ ὁμοιάξῃ μᾶλλον πρὸς τὴν διαπαιδαγώγησιν παιδίου τινός, τὸ ὁποῖον ὁ γονεὺς αὐτοῦ εὗρε ἔνοχον, καὶ ἄξιον ραβδισμῶν, καὶ πρὸς τὸ ὁποῖον ἐπεβλήθησαν οἱ ραβδισμοί, καὶ τὸ ὁποῖον, μετὰ τὴν λήψιν τῆς ποινῆς αὐτοῦ ἐρωτᾶται παρὰ τοῦ γονέως, «Τώρα ἀναγνωρίζεις τὸ σφάλμα σου; Ἀναγνωρίζεις τὸ δίκαιον τῆς τιμωρίας, τὴν ὁποίαν ἔλαβες; θέλεις λοιπὸν ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἕξῃς, νὰ εἶσαι ὑπήκοον παιδίον; Κατόπιν δὲ καταφατικῆς ἀπαντήσεως, ὁ γονεὺς δύναται νὰ εἴπῃ, «Ἄς ἴδωμεν λοιπόν! Θὰ σὲ κρίνω, ἢ θὰ σὲ δοκιμάσω, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας σήμερον, καὶ ἐὰν σὲ εὗρω, εἰλικρινῶς μετανοῇσαν, καὶ ἐνθέρμως ἐπιθυμοῦν νὰ πράξῃς τὸ θέλημά μου, κατὰ τὸ ἐσπέρας θὰ σὲ ἐπαναφέρω εἰς τὴν πλήρη εὐνοιάν μου, καὶ θὰ σοῦ παρᾶσχω πάντα τὰ προνόμια, τὰ ὁποῖα εἶχες πρὸ τῆς παραβάσεως». Τοιαύτη θὰ εἶναι ἡ φύσις τῆς κρίσεως, ἢ δοκιμασίας, τοῦ ἐπομένου αἰῶνος, — δοκιμασία, ὅπως ἐξακριβωθῇ, ὁ-